

Mentségek

Mi a jó mentség? „fáradt vagyok”, „nagyon elfoglalt vagyok”, „pénzt kell keressek a megélhetésre”, „fáj a fejem”, „megérdemelt szabadságon vagyok – hiszen halálra dolgoztam magam”, vagy „most megy éppen a kedvenc TV programom”?

Mi emberek nagy mesterek vagyunk a kifogások és mentségek kitalálásában, de mi a jó és elfogadható mentség? **Vagy létezik egyáltalán olyan?**

Mi tekinthető elfogadható mentségnek a bizonyosságtevés halogatására? Talán az, hogy „nem tudom mit mondjak”? Vagy talán az, hogy „mit fognak gondolni rólam az emberek?” „Ha megszólítom, talán azt hiszi majd, hogy bolond vagyok, vagy fanatikus.” Talán az elfogadható mentség, hogy „beteg vagyok” -- a legjobb viszont az, hogy „halálos beteg vagyok.” „Halálra vagyok ítélve” -- ennél tökéletesebb mentség nem is létezik!

Használt -e Jézus - tökéletes példaképünk - mentségeket?

A következőket olvashatjuk Róla, amikor a Kalvárián keresztre feszítették:

“Mikor pedig elmentek a helyre, mely Koponya helyének mondatik, ott megfeszítették Őt és a gonosztevőket, egyiket jobbkez felől, a másikat balkez felől. Jézus pedig mondta: Atyám! bocsásd meg nekik; mert nem tudják mit eselekesznek...”
Lukács 23:33-34

“A felfüggesztett gonosztevők közül pedig az egyik szidalmazta Őt, mondván: Ha Te vagy a Krisztus, szabadítsd meg magadat, minket is! Felelvén pedig a másik, megdorgálta őt, mondván: Az Istent sem féled-e te? Hiszen te ugyanazon ítélet alatt vagy! És mi ugyan méltán; mert a mi eselekedetünknek méltó büntetését vesszük: Ő pedig semmi méltatlan dolgot nem eselekedett. És mondta Jézusnak: Uram, emlékezzél meg én rólam, mikor eljössz a Te országodban! És mondta neki Jézus: Bizony mondom neked ma: velem leszel a paradicsomban.”
Lukács 23:39-43

“A Jézus keresztje alatt pedig ott álltak az Ő anyja, és az Ő anyjának nőtestvére; Mária, a Kleopás felesége, és Mária Magdaléna. Jézus azért, mikor látta, hogy ott áll az Ő anyja és az a tanítvány, akít szeret, mondta az Ő anyjának: Asszony, ímhol a te fiad! Azután mondta a tanítványnak: Ímhol a te anyád! És ettől az órától magához fogadta Őt az a tanítvány.”
János 19:25

Emberi szemmel nézve - Jézusnak, amint a kereszten függött, lett volna bőven elfogadható mentsége arra, hogy senkivel és semmivel ne törődjön, de Ő nem azt kereste, hogy hogyan bújjon ki az adott alkalom alól, hanem utolsó lehelléteig azon munkálkodott, hogy kit tudna menteni az örök élet számára. Nem a maga nehéz helyzetével törődött, hanem inkább közbenjárt, bizonyosságot tett, és vigasztalt.

Császavék

Honnan származnak a mentségek, és kifogások?

“Sátán végtelen mennyiségű mentséggel, kifogással, kitérővel tudja felszerelni az embereket azért hogy elhanyagolják azt a kötelességüket, hogy figyelmeztető szavakat szóljanak azoknak, akik vétkeznek, és kinyilvánítsák a Jézusban lévő igazságot a veszendő lelkeknek.”

Advent Review and Sabbath Herald -DT- 09-28-1897

“Sátánnak egy egész raktára van tele mentségekkel és kitérésekkel, hogy vissza tartsa az embereket kötelességük teljesítésétől. Ha rá tudja vezetni őket, hogy elhanyagolják alkalmukat, akkor sötétségben tudja tartani azokat a lelkeket, akik engednének az igazság igényének, hogy ha Krisztus követői felismernék előnyüket és kihasználnák azokat.”

The Advent Review and Sabbath Herald -DT- 04-24-1888

“Voltak, akik kimentették magukat az áldozat vállalása alól, és amikor a szív mentségre vágyik, akkor azt a lelkek éber ellensége bőséggel felszereli kifogásokkal, megvan neki a feladata, és nincsen hiánya emberi csatornában, akiken keresztül dolgozzon.”

Manuscript Releases Volume 21 298

“Istennek harcosokra van szüksége. Lesznek emberei, akik amikor fontos döntéseket kell hozni, olyan igazak lesznek, mint az iránytű az északi sarokhoz; emberek, akiknek speciális és személyes érdekeiket elnyeli, mint ahogy Megmentőnkét elnyelte, az egyetlen nagy érdek, a lelkek mentése. Sátán minden alkalommal játszik az emberi elmével, amikor alkalmat engednek neki, és kihasználja mindazt az időt és helyet, ahol a legtöbbet tud a maga érdekében szolgálni, és a legnagyobb kárt okozni Isten ügyében. Elhanyagolni azt amit tehetnénk, és amit Isten elvár tőlünk, hogy tegyünk ügye érdekében, az olyan bűn amit nem lehet kimosni körülményekkel és állapotokkal, mert Jézus megtett minden előkészületet mindenkinek, minden szükségállapotra és válságos helyzetre.”

Gospel Workers 377

Nem azt javaslom, hogy betegen, vagy akár magas lázzal is házról házra járjunk bizonytságot tenni, vagy hogy elhanyagoljuk mindennapi kötelességeinket. Azt viszont indítványozom, hogy szorgalmasan keressük, és imádkozzunk a bizonyság tevésre való alkalmakért. Az alkalmakat keressük a mentségek és kifogások helyett.

Olvasd a mellékletet: Jézus Élete -- Golgota 649-665

Golgota

“Mikor pedig elmentek a helyre, amely Koponya helyének mondatik, ott megfeszítették Őt’ (Lk 23:33).
‘Annakokáért Jézus is, hogy megszentelje az Ő tulajdon vére által a népet, a kapun kívül szenvedett’ (Zsid 13:12).

Isten Ádámot és Évát kiüzte Éden kertjéből, mert áthágták törvényét. Helyettünk Krisztusnak Jeruzsálem határain kívül kellett szenvednie. A kapun kívül halt meg, ott, ahol a gonosztevőket és a gyilkosokat szokták kivégezni. Mély értelme és nagy jelentősége van ezeknek a szavaknak: ‘Krisztus váltott meg minket a törvény átkától, átokká lévén érettünk.’ (Gal 3:13).

Jézust hatalmas sokaság követte a helytartó rezidenciájától a Golgotára. Elíteltetésének híre elterjedt egész Jeruzsálemben, és minden rendű és rangú emberek tömegesen siettek a keresztfeszítés helye felé. A papokat és a főembereket kötötte az ígertetük, hogy nem zaklatják Krisztus követőit, ha Ő maga szolgáltatja ki magát nekik. Ezért a tanítványok, a városból és a környékről összegyülekezett hívők is csatlakoztak az Üdvözítőt követő tömeghez.

Amikor Jézus kilépett a helytartó udvarának kapuján, összezúzott és vérző vállaira tették azt a keresztet, amelyet Barabbás számára készítettek. Ugyanekkor Jézussal együtt Barabbás két társának is el kellett szenvednie a halált, és ezért az ő vállaira is keresztet raktak. Ez a teher túl nehéz volt a legyengült és szenvedő Üdvözítőnk számára. A tanítványjaival együtt elfogyasztott húsvéti vacsora óta sem ételt, sem italt nem vett magához. A Gecsemáné kertben sátáni erőkkel kellett megbirkóznia. Azt a lelki fájdalmat is el kellett hordoznia, amit egyik tanítványának árulása okozott neki. Látnia kellett, hogy tanítványai cserbenhagyták és elmenekültek. Először Annáshoz vitték, azután Kajafáshoz, majd átadták Pilátusnak. Ő elküldte Heródeshez, aki visszaküldte Pilátushoz.

Bántalmazást bántalmazás, gúnyolódást újabb gúnyolódás követett, két ízben pedig ostorozással kínozták meg. Az éjszaka folyamán az események szédítő gyorsasággal követték egymást, hogy lelkét a legvégsőkig próbára tegyék. Krisztus azonban nem vallott kudarcot. Egy szót sem szólt azon kívül, amellyel Isten dicsőségét akarta szolgálni. A törvényszéki tárgyalást állhatatosan és méltósággal viselte el. A második megostoroztatás után azonban, mikor a keresztet rátették, emberi természete nem volt többé képes arra, hogy ezt a terhet is elhordozza. Ájultan esett össze a súlyos teher alatt.

Az Üdvözítőt követő tömeg látta erőtlenséget, tántorgó lépteit, de semmi szánalmat nem tanúsítottak iránta. Sőt kigúnyolták és ócsárolták, mert nem tudta cipelni a nehéz keresztet. Újból rátették a terhet, és Jézus ismét ájultan esett a földre. Kínzóik ekkor felismerték, hogy lehetetlen számára a további teherhordozás. Zavarban voltak, mert nem tudták eldönteni, hogyan találjanak valakit, aki továbbvinné Jézus helyett a megalázó terhet. A zsidók ezt nem teheték meg, mert tisztátalanokká lettek volna, és így nem ünnepelehetnék volna meg a húsvétot. Még a Jézust követő csöcselékből sem alázkodott meg senki annyira, hogy hordozza a keresztet.

Ekkor egy idegen, név szerint czirénei Simon, vidékről jövet összetalálkozott a tömeggel. Hallotta a sokasághoz tartozók gúnyolódó és gyalázkodó beszédét. Hallotta a megvetően ismételt felszólítást: Helyet a zsidók királyának! Megállt és megdöbbenve szemlélte ezt a jelenetet. Mivel pedig szánakozást tanúsított, megragadták és a keresztet vállaira helyezték.

Simon hallott már Jézusról. Fiai hittek az Üdvözítőben. Ő maga azonban nem tartozott Jézus tanítványai közé. A kereszt Golgotára vitele mégis áldás lett számára. Élete végéig hálás volt ezért az isteni gondviselésért, amely arra indította, hogy Krisztus keresztjét önként felvegye, és ettől kezdve mindig örvendéssel állt annak terhe alá.

Sok asszony is volt a tömegben, akik követték az ártatlanul elítéltet kegyetlen halála felé vezető útján. Figyelmüket egészen lekötötte Jézus. Néhányan közülük már előzőleg is látták Őt, ezek elvitték Hozzá beteg és szenvedő szeretteiket. Mások maguk gyógyultak meg, amikor Jézus megérintette őket, vagy szólt hozzájuk egy szót. A megtörtént események felidéződtek bennük. Ezek az asszonyok csodálkoztak az emberek Jézussal szemben tanúsított gyűlöletén, akiért életüket is készek lettek volna odaadni. Az őrvongó tömeg viselkedése, a papok és főemberek haragos szavai ellenére ezek az asszonyok kifejezték részvételüket Jézus iránt. Mikor Jézus

ájultan összeesett a kereszt súlya alatt, hangos, siralmas jajgatásba törtek ki. Ez volt az egyetlen dolog, ami felkeltette Jézus figyelmét. Ámbár sok fájdalom közepette hordozta a világ bűnét, mégsem vált közömbössé mások bánatával, szomorúságával szemben. Gyengéd szájalommal tekintett ezekre az asszonyokra, akik nem hittek Benne. Jézus tudta, hogy nem azért jajveszékelték, siráncokztak miatta, mert felismerték személyében Isten küldöttét, hanem csak azért, mert az emberi szájalom megindította őket. Jézus nem vetette meg részvétüket, hanem éppen ez a részvét ébresztett fel szívében egy mélyebb rokonszenvet irántuk. **‘Jeruzsálem leányai’** - mondta - **‘ne sírjatok én rajtam, hanem ti magatokon sírjatok és a ti magzataitokon.’** (Lk 23:28). Krisztus a szeme előtt lejátszódó eseményekből kiindulva előre tekintett Jeruzsálem pusztulására. Tudta, hogy az akkori szörnyű események következtében a most érette síró asszonyok közül sokaknak el kell majd pusztulniuk gyermekeikkel együtt.

Jeruzsálem elestéről Jézus gondolatai egy még átfogóbb ítéletre terelődtek. A bűneit meg nem bánt város pusztulásában Jézus annak a végső pusztulásnak a jelképét látta, amely majd a világot éri. Azt mondotta: **‘Akkor kezdik mondani a hegyeknek: Essetek mireánk; és a halmoknak: Borítsatok el minket! Mert ha a zöldelő fán ezt művelik, mi esik a száraz fán?’** (Lk 23:30-31). A zöld fával Jézus saját magát, az ártatlan Megváltót ábrázolta. Isten megengedte, hogy az emberiség bűne miatt érzett haragja szeretett Fiára sújtson le. Jézust az emberek bűneiért kellett megfeszíteni. Milyen szenvedést kell akkor a bűnösöknek elhordozniuk, akik továbbra is megmaradnak a bűnben? Minden bűnbánat nélküli és nem hívó ember olyan szomorúságot és nyomorúságot ismer majd meg, amelyet szavakkal nem lehet kifejezni.

Többen abból a sokaságból, amely követte az Üdvözítőt a Golgotára, ujjongó hozsánna kiáltásokkal és pálmaágak lengetésével köszöntötték Őt, mikor diadalmasan bevonult Jeruzsálembe. Sokan azok közül azonban, akik akkor hangosan magasztalták Jézust - mert ez volt a népszerű dolog -, most szenvedélyesen erősítették hangjukkal ezt a kiáltást: **‘Feszítsd meg! Feszítsd meg Őt!’** (Lk 23:21). Amikor Krisztus bevonult Jeruzsálembe, a tanítványok reménysége a legmagasabb fokra hágott.

Egészen közel mentek Mesterükhöz és szorosan körülvették Őt. Jézussal való kapcsolatukat akkor és ott nagy tisztességnek érezték. Mostani megaláztatásában azonban csak távolról követték Őt. Szomorúsággal telt meg a szívük és reményeikben csalódottan, lehajtott fejjel mentek. Jézus szavai teljesen beigazolódtak. **‘Mindenyájan ezen az éjszakán megbotránkoztok énbenem. Mert meg van írva: Megverem a pástort és elszélednek a nyájnak juhai.’** (Mt 26:31).

Miután megérkeztek a kivégzés helyére, a foglyokat a kínzó eszközökhöz, a keresztfákhoz kötötték. A két tolvaj dulakodott azokkal, akik felhelyezték őket a keresztre. Jézus azonban semmi ellenállást nem fejtett ki. Jézus anyja János, a szeretett tanítvány támogatásával elkísérte Fiát a Golgotáig. Látta, amikor Jézus elájult a kereszt terhe alatt, és szerette volna segítő kezét megsebzett feje alá tenni és megmosni homlokát, amely egyszer az ő keblén nyugodott. Ebben a szomorú kiváltságban azonban nem részesülhetett. A tanítványokkal együtt Mária is ápolta még magában azt a reménységet, hogy Jézus nyilvánvalóan megmutatja hatalmát és megszabadítja Magát ellenségeitől. Másfelől azonban ismét elcsüggedt a szíve, amikor visszaemlékezett azokra a szavakra, amelyekkel Jézus az éppen bekövetkezett eseményeket előre megmondotta. Mária kínos várakozással nézte, amint a tolvajokat a keresztfához kötötték. Vajon annak is el kell szenvednie a keresztre feszítést, Aki a halottnak visszaadta az életét? Vajon Isten Fia megengedi-e, hogy Őt is ilyen kegyetlenül gyilkolják meg? Fel kell-e adnia azt a hitét, hogy Jézus volt a Messiás? Tanúja kell-e lennie Jézus szégyenének és fájdalmának, megfosztva még attól a kiváltságtól is, hogy szolgáljon Neki nyomorúságában? Látta Fia kifeszített kezeit a kereszten. A kalapácsot és a szegeket is elhozták már. Amikor pedig a szögeket átvették a puha testen, a porig sújtott tanítványoknak el kellett vinniük Jézus ájult anyját a kegyetlen jelenet színhelyéről.

Az Üdvözítő nem zúgolódott, nem panaszkodott. Arca nyugodt és higgadt maradt, de az izzadtság nagy cseppjei megjelentek a homlokán. Nem volt egy szánakozó kéz sem, amely letörölte volna a halál gyöngyöző verítékét arcáról, egyetlen részvétteljes szó vagy ragaszkodó tekintet sem üdítette fel emberi szívét. Mialatt a katonák szörnyű munkájukat végezték, Jézus így imádkozott ellenségeiért: **‘Atyám! bocsásd meg nekik; mert nem tudják mit eselekszenek.’** (Lk 23:34). **Saját szenvedései helyett Jézus gondolatait kínzóinak bűnei és az a rettenetes büntetés foglalkoztatja, amelyben majd részük lesz.** Nem átkozta meg a katonákat, akik durván bántak Vele. Isten bosszúállását sem kérte a papokra és a főemberekre, akik kárörömet éreztek szándékuk megvalósulásakor. Krisztus szánta őket tudatlanságuk és bűnös voltuk miatt. Azt kérte, hogy Isten bocsásson meg nekik, **‘mert nem tudják mit eselekszenek’** (Lk 23:34).

Ha kínzóit tudták volna, hogy azt kínozzák, Aki azért jött, hogy megmentse a bűnös emberi nemzetséget az örök pusztulásból, elfogta volna őket a lelkiismeret-furdalás és a rémület. Tudatlanságuk azonban nem érvényteleníti bűneiket. Azért nem, mert éppen az ő kiváltságuk volt az, hogy megismerjék és elfogadják Jézust Üdvözítőjüként. Közülük néhányan felismerték bűneiket és megbánták azokat és megtértek. Néhányan bűnbánatuk hiányában lehetetlenné tették, hogy Jézus kérése meghallgatásra találjon és beteljesedjék rajtuk. Isten szándéka azonban éppen így valósult meg. Jézus megszerezte a jogot ahhoz, hogy az emberek szószólója legyen Atyja jelenlétében.

Krisztus ellenségeiért elmondott imája magába foglalta az egész világot: minden egyes bűnöst, azokat is, akik már leélték életüket, és azokat is, akik ezután élnek a világ kezdetétől a világ végéig. Mindegyiküket terheli Isten Fia keresztre feszítésének bűne. Isten azonban a bűnbocsánatot is ingyen felajánlotta mindegyikünk számára. Aki csak akar, megbékülhet Istennel és örökölheti az örök életet.

Amikor Jézust felszegezték a keresztre, erős emberek felemelték a fát, és erőszakosan belökték az előre elkészített gödörbe. Ez az eljárás kimondhatatlanul nagy szenvedést okozott Isten Fiának. Pilátus azután egy héber, görög és latin nyelvű feliratot írt és szegeztetett a keresztre Jézus feje fölé. A felirat szövege ez volt:

»**A NÁZÁRETI JÉZUS, A ZSIDÓK KIRÁLYA**» (Jn 19:19) Ez a felirat felingerelte a zsidókat. Pilátus udvarában ezt kiáltozták: **'Feszítsd meg Őt! ... Nem királyunk van, hanem esászáruuk'** (Jn 19:15). Mindenkit árulónak bélyegeztek, aki valaki mást ismerne el királynak. Pilátus azt a véleményt foglalta írásba, amit a zsidók kifejezésre juttattak. Nem volt azon semmi sértő, kivéve, hogy Jézus **'a zsidók királya'**. Ez a felirat tényleges elismerése volt annak, hogy a zsidók alattvalói kötelességgel tartoztak a római hatalomnak. A felirat ugyanis kinyilvánította, hogy aki valaha a zsidók királya akarna lenni, azt a rómaiak halálra méltónak ítélnék meg. A papok túl messzire mentek el. Mikor Krisztus halálát tervezgették, Kajafás célszerűnek látta, **'hogó jobb, hogó egy ember vesszen el a népért'** (Jn 18:14). Most nyilvánvalóvá lett a képmutatásuk. Azért, hogy elpusztítsák Krisztust, készek voltak feláldozni nemzeti létüket is.

A papok felismerték, hogy mit tettek, és kérték Pilátust, hogy változtassa meg a felirat szövegét. Azt mondták neki: **'Ne írd: A zsidók királya; hanem hogó Ő monda: A zsidók királya vagyok'** (Jn 19:21). Pilátus azonban, mivel haragudott magára korábbi gyengeségéért, és teljesen megvetette a féltékeny és ravasz papokat és főembereket, ridegen azt felelte: **'Amit megírtam, megírtam.'** (Jn 19:22).

Pilátusnál és a zsidóknál nagyobb hatalom irányította a felirat elhelyezését Jézus feje fölé. Isten gondviselésében ennek az volt a szerepe, hogy a Szentírás megfontolására és tanulmányozására késztesse. Az a hely, ahol Krisztust keresztre feszítették, közel volt a városhoz. Minden országból az emberek ezrei érkeztek Jeruzsálembe, és a felirat, amely a názáreti Jézust Messiásnak nyilvánította ki, megragadta figyelmüket. A felirat szövege eleven igazság volt, amelyet egy Isten által vezérelt kéz írt le.

Krisztusnak a kereszten való szenvedéseiben prófécia teljesedett. Évszázadokkal a keresztre feszítés előtt az Üdvözítő előre szólt arról a bánásmódról, amelyet el kellett szenvednie: **'Mert ebek vettek körül engem, a gonoszok serege körülfogott; átlukasztották kezeimet, és lábaimat. Megszámálhatnám minden esontomat, ők pedig csak néznek és bámulnak rám. Megosztoznak ruháimon és köntösömre sorsot vetnek.'** (Zsolt 22:17-19). A ruha darabjaira vonatkozó próféciaát a Megfeszített barátainak vagy ellenségeinek a tanácsától vagy beavatkozásától függetlenül hajtották végre. Öltözékét azok a katonák kapták meg, akik végrehajtották a keresztfeszítést. Krisztus hallotta perlekedésüket, mikor elosztották ruhadarabjait egymás között. Köntösét minden varrás nélkül egy darabban szőtték meg. Ezért a katonák azt mondták egymásnak: **'Ezt ne hasogassuk el, hanem vessünk sorsot rá, kié legyen.'** (Jn 19:24).

Egy másik próféciaiban az Üdvözítő ezt jelentette ki: **'A gyálázat megtörte szívemet és betegőgé lettem; várok részvétre, de hiába; vígasztalókra, de nem találók. Sőt ételembé mérget adnak és szomjúságomban ecettel itatnak engem.'** (Zsolt 69:21-22). Azoknak, akik kereszthalált szenvedtek, haldoklásuk közben kábító italt volt szabad felnyújtani fájdalomérzetük enyhítése céljából. Ezt ajánlották fel Jézusnak is, de Ő, miután megízlelte a neki felnyújtott italt, visszautasította azt. Jézus semmi olyat nem akart elfogadni, ami elhomályosíthatta volna elméjét. Hitével szilárdan Istenbe kellett kapaszkodnia. Ez volt egyedüli ereje. Eltompult érzékei előnyt jelentettek volna Sátánnak.

Jézuson kitöltötték dühüket ellenségei, amint ott függött a kereszten. A papok, a főemberek és az írástudók összefogtak a csőcselékkel a haldokló Üdvözítő kigúnyolásában. Jézus alámerítkezésénél és

megdicsőülésénél Isten hangja lett hallhatóvá, amellyel Krisztust Fiának nyilvánította. Azután nem sokkal Krisztus elárulása előtt az Atya ismét megszólalt és tanúbizonyságot tett Krisztus Istenségéről. Most azonban a keresztnél nem hallatszott hangja a Mennyből. Nem hangzott el semmiféle bizonyágtevés Krisztus mellett. Egyedül szenvedte el a gonosz emberek durva bánásmódját és gúnyolódását.

‘**Ha Isten fia vagy,**’ - mondták – ‘**szállj le a keresztről!**’ (Mt 27:40). ‘**Tartsa meg magát, ha Ő a Krisztus, az Istennek ama választottja.**’ (Lk 23:35). A kísértés pusztájában Sátán kijelentette: ‘**Ha Isten fia vagy, mondd, hogy e kövek változzanak kenyerekké.**’ (Mt 4:3). ‘**Ha Isten fia vagy, vedd alá magadat.**’ (Mt 4:6) a templom tetejéről. Sátán, angyalaival együtt emberi formában, jelen volt a keresztnél is. A főellenség és seregei együttműködtek a papokkal és a főemberekkel. A nép tanítói arra ösztökölték a tudatlan csöcselket, hogy támadjanak Jézus ellen, Akit közülük sokan eddig még nem is láttak, és tegyenek tanúbizonyságot is ellene. Papok, főemberek, farizeusok és a megátalkodott gyülevés nép szövetségre léptek egymással és sátáni őrvjögéssel együtt támadtak Krisztus ellen. A vallási vezetők egyesültek Sátánnal és a gonosz angyalokkal, és Sátán parancsait hajtották végre.

A szenvedő és haldokló Jézus hallott minden szót, amit a papok kijelentettek: ‘**Másokat megtartott, magát nem tudja megtartani. Ha Izrael királya, szálljon most le a keresztről és majd hiszünk Neki.**’ (Mt 27:42). Krisztus le tudott volna jönni a keresztről. Mivel azonban nem önmagát akarta megmenteni, és nem jött le a keresztről, a bűnösök reménykedhetnek bűneik bocsánatában és abban, hogy kegyelmet találnak Istennél.

Az Üdvözítő gúnyolása alkalmával azok a férfiak, akik állították, hogy a prófécia értelmezői, azokat a szavakat ismételték, amelyeket a jövődőlés szerint ez alkalommal majd kimondanak. Vakságukban azonban nem vették észre, hogy a próféciát teljesítették be. Azok, akik gúnyolódva kimondották ezeket a szavakat: ‘**Bízott az Istenben; mentse meg most Őt, ha akarja, mert azt mondta: Isten fia vagyok.**’ (Mt 27:43), nem sejtették, hogy bizonyágtevésük az eljövendő korszakok folyamán ismételt elhangzik majd. Ámbár a szavakat gúnyolódva mondták ki, azok később arra ösztönöztek embereket, hogy úgy kutassák át az írásokat, mint ahogy előzőleg sohasem tették. A bölcs emberek hallották Isten szavait, kutattak az írásokban, elmélkedtek és imádkoztak. Voltak olyanok, akik soha nem nyugodtak meg addig, míg a Szentírás egyes helyeit más helyekkel összehasonlítva, meg nem látták Krisztus küldetésének az értelmét. Előzőleg soha nem volt Jézusról olyan általános ismeret, mint akkor, amikor a kereszten függött. Sokaknak a szívében, akik a keresztre feszítés színhelyét szemlélték, és akik Krisztus szavait hallották, felragyogott az igazság világossága.

A kereszten folyó haláltusája alatt a vigasztalás sugara is beragyogta Jézust, a bűnbánó tolvaj kérésén keresztül. Mindkét gonosztevő, akit Jézussal együtt keresztre feszítettek, először szidalmazta Jézust. Egyikük magatartása szenvedései alatt még makacsabb és kihívóbb lett. Nem így történt a másikkal. Ez az ember nem volt megátalkodott bűnöző. A rossz társaságok vezették félre és térítették a bűnözés útjára, azonban kevésbé volt bűnös, mint azok közül sokan, akik ott álltak a keresztnél és gyalázták az Üdvözítőt. Ez az ember látta és hallotta Jézust, és tanításai meggyőzték őt, de a papok és főemberek eltérítették Jézustól. Miközben azon igyekezett, hogy elfojtsa meggyőződését, egyre mélyebbre és mélyebbre merült a bűnbe, míg végül letartóztatták, bűnösnek nyilvánították és arra ítélték, hogy kereszten haljon meg. A törvényházban és a Golgota felé vezető úton Jézus közelében volt. Hallotta Pilátus kijelentését is: ‘**nem találok benne semmi bűnt**’ (Jn 19:4). Megfigyelte és megjegyezte Jézus isteni viselkedését, és szánakozó megbocsátását, amit kínzóiról iránt tanúsított. A keresztről letekintve látta, hogy sokan a vakbuzgó vallásos emberek közül megvetően a nyelvüket nyújtogatták Jézusra és igyekeztek Őt nevetségessé tenni. Látta a fejcsóválásukat, hallotta a szemrehányó beszédét annak az embernek, aki társa volt a bűnben: ‘**Ha Te vagy a Krisztus, szabadítsd meg magadat, és minket is.**’ (Lk 23:39). Hallotta azt is, hogy a járókelők közül sokan védelmükbe vették Jézust. Hallotta, hogy megismételték Jézus szavait és megemlékeztek cselekedeteit. Korábbi meggyőződése, hogy Ő Krisztus, ismét megerősödött szívében. Odafordult bűntársához és ezt mondta neki: ‘**Az Isten sem féled-e te? hiszen te ugyanazon ítélet alatt vagy!**’ (Lk 23:40). A haldokló tolvajoknak nem volt többé semmi félnivalójuk az emberektől. Egyikük szívében azonban már ott volt az a meggyőződés, hogy van Isten, Akitől félnie kell, és van jövődől, amely remegésre készíti. Most, amikor elérkezett bűntől megfertőzött, tisztátalanná vált élete végéhez, hörögve ezt mondja bűntársának: ‘**És mi ugyan méltán; mert a mi cselekedetünknek méltó büntetését vesszük: Ő pedig semmi méltatlan dolgot nem cselekedett.**’ (Lk 23:41).

A tolvaj számára ez nem kérdéses többé. Nincs már semmi kételkedés és szemrehányás a szívében. Mikor bűnéért elítélték, reménytelen és kétségbeesett emberré vált; de most valami különös és gyengéd gondolatok támadtak elméjében. Visszaidézte emlékezetébe mindazt, amit Jézusról hallott, hogy miként gyógyította meg a betegeket és bocsátotta meg egyesek bűnét. Lélekben ismét meghallotta azoknak a szavait, akik hittek Jézusban és sírva követték Őt. Azután meglátta és elolvasta azt a feliratot, amit Jézus feje fölé szögeztek. Hallotta, amint a járókelők elismételgették a felirat szövegét. Egyesek bánkódva és remegő ajakkal, mások viccelődve és gúnyolódva. A Szentlélek megvilágosította elméjét és a valóság láncszemei lassanként ismét összekapcsolódtak, s ő eljutott az igazság megismerésére. Jézusban, Aki összetörve, kigúnyolva ott függött mellette a kereszten, meglátta Istennek ama Bárányát, Aki elveszi a világ bűneit. Hangja reménységet, de ugyanakkor félelmet is kifejez, mikor ez a tehetetlen, haldokló ember az ugyancsak haldokló Krisztus könyörületére bízta magát: **‘Uram, emlékezzél meg énrólam, mikor eljössz a Te országodban!’** (Lk 23:42).

Jézus válasza gyorsan érkezett. Gyengéd hangon, amely tele volt szeretettel, könyörülettel és erővel, Jézus ezt mondja néki: **‘Bizony mondom néked ma; velem leszel a paradicsomban.’** (Lk 23:43).

A haláltusa hosszú órái alatt a becsmélés és gúnyolódás szavai jutottak Jézus fülébe. Miközben ott függött a kereszten, csúfolódások és átkok hangjai szálltak fel Hozzá. Vágyakozó szívvel figyelte, hogy nem hangzik-e el a hit kifejezése is tanítványai részéről. Sajnos, csak a csüggedt szavaikat hallotta: **‘Pedig mi azt reméltük, hogy Ő az, Aki meg fogja váltani az Izraelt.’** (Lk 24:21). Milyen üdítőek voltak azért az Üdvözítő számára a hitnek és a szeretetnek azok a megnyilvánulásai, amelyekben a haldokló tolvaj részesítette. Mialatt a zsidó vezetők megtagadták Őt, és még a tanítványai is kételkedtek istenségében, ez a szegény tolvaj az örökkévalóság küszöbén Úrnak szólítja Jézust. Sokan készek voltak arra, hogy Úrnak mondják Jézust, mikor csodákat tett, és miután feltámadt a sírból. Azonban senki sem ismerte el Őt Úrnak, amikor haldokolva ott függött a kereszten, kivéve ezt a bűnbánó tolvajt, aki utolsó órájában menekült meg az örök haláltól.

A járókelők meghallották, mikor a tolvaj Úrnak szólította Jézust. A bűnbánó ember szavainak hangszíne megragadta figyelmüket. Azok, akik a kereszt tövénél Krisztus ruhadarabjai felett civakodtak és sorsot vetettek köntösére, megálltak és felfigyeltek. Szavaik haragos tónusa lecsillapodott. Lélegzet-visszafojtva tekintettek fel Krisztusra és várták a választ haldokló ajkáról.

Mikor Krisztus kimondta az ígéret szavait, azon a sötét felhőn, amely beborítani látszott a keresztet, ragyogó és eleven világosság hatolt át. A bűnbánó tolvajt teljes békeség töltötte el miután megbékült Istennel és tudatára ébredt annak a ténynek, hogy Isten is megbékült vele és elfogadta őt. Krisztus megdicsőült megaláztatásában. Jézus, Akit akkor és ott mindenki legyőzöttnek látott, valójában győztes volt. Felismerték Benne a bűnök hordozóját. Az emberek hatalmat gyakorolhattak teste felett. A töviskoronával átszúrhatták szent homlokát. Letéphették Róla ruházatát és veszekedhettek ruhadarabjai felett. Nem rabolhatták el azonban Tőle azt a hatalmat, amellyel megbocsáthatta a bűnöket. Haldoklása közben tanúbizonyságot tett saját istenségéről és az Atya dicsőségéről. Füle nem olyan süket, hogy ne hallhatna, karja nem rövidült meg annyira, hogy ne tudna megvédeni. Jézusnak megvolt és megvan az a királyi joga, hogy mindenképpen megmentse azokat, akik általa járulnak Istenhez.

‘Bizony mondom néked ma; velem leszel a paradicsomban.’ (Lk 23:43). Krisztus nem azt ígérte ezzel, hogy a tolvaj már azon a napon Vele lehet a paradicsomban. Ő maga sem ment azon a napon a paradicsomba. A sírkamrájában aludt és a feltámadás reggelén azt mondta: **‘nem mentem még fel az én Atyámhoz’** (Jn 20:17). Az ígéretet azonban a keresztre feszítés napján, a nyilvánvaló vereség és sötétség napján adta. **‘Ma’**, miközben haldoklik a kereszten mint gonosztevő, Krisztus biztosít egy szegény bűnöst arról, hogy **‘velem leszel a paradicsomban’** (Lk 23:43).

A Jézussal együtt keresztre feszített tolvajokat, **‘egyiket jobbkez felől, a másikat balkéz felől’** (Mt 27:38) helyezték el. Ez azt jelenti, hogy Jézus keresztje az ő keresztjeik között, középen állott. Ezt papok és főemberek utasítására rendezték így. Krisztus tolvajok közötti helyzetének azt kellett mutatnia, hogy Ő volt a három bűnöző közül a legnagyobb. Így teljesedett be az Ige: **‘a bűnösök közé számláltatott’** (Ésa 53:12). A papok azonban nem ismerték fel cselekedetük teljes értelmét. Mikor Jézust keresztre feszítették a tolvajokkal együtt, és keresztjét azok keresztje között, tehát középen állították fel, azt jelezték, hogy Krisztus keresztjét egy bűneiben heverő világ közepette állították fel. A bűnbocsánat szavai, amelyeket Krisztus a bűnbánó tolvajnak mondott, olyan világosságot gyújtottak, amely ellátszik majd a föld legtávolabbi határáig.

Az angyalok álmélkodással figyelték Jézus végtelen szeretetét, Aki mialatt a legsúlyosabb testi és lelki kínokat szenvedte el, csak másokra gondolt és a bűnbánó lelket hitre bátorította. Megaláztatásában prófétaként szólította meg Jeruzsálem leányait; papként és közbenjáróként pedig azért könyörgött az Atyához, hogy bocsásson meg a gyilkosainak; szerető Üdvözítőként pedig megbocsátotta a bűnbánó tolvaj bűneit.

Mikor Jézus tekintete végigsiklott a körülötte lévő sokaságon, egy személy különösképpen megragadta figyelmét. A kereszt lábánál állott anyja, akit János, a szeretett tanítvány támogatott. Anyja nem tudta elviselni, hogy távol maradjon Fiától. János pedig, aki tudta, hogy a vég közel, ismét visszavitte őt a kereszthez. Krisztus, haldoklásának órájában megemlékezett anyjáról. Belenézett fájdalomtól lesújtott arcába, azután Jánosra tekintett és így szólt anyjához: **Asszony, ímhol a te fiad!** Jánosnak pedig ezt mondta: **Ímhol te anyád!** (Jn 19:26-27). János megértette Krisztus szavait, és elfogadta a megbízatást. Máriát azonnal otthonába vitte, és attól az órától kezdve gyengéden gondoskodott róla. **Óh, szánakozó, szerető Üdvözítő, Aki minden testi és lelki fájdalma és kínja között gondoskodott anyjáról!** Nem volt pénze, amelynek segítségével biztosíthatta volna kényelmét. Tudta azonban, hogy János szívébe zárta őt. Ezért erre a tanítványára bízta anyját értékes örökségként. Krisztus így azt adta anyjának, amire a legnagyobb szüksége volt: Jánosnak gyengéd együttérzését, aki azért szerette Máriát, mert Mária is szerette Jézust. Azzal, hogy János szent megbízatásként fogadta el Máriát, maga is nagy áldásban részesült. Mária állandóan szeretett Mesterére emlékeztette őt.

Krisztus gyermeki szeretetének tökéletes példája el nem homályosuló ragyogással fénylik a korszakok sötétségén át. Jézus közel harminc évig mindennapi munkájával segített elhordozni a családi otthon terheit. Most pedig még a haláltusájában sem feledkezett meg arról, hogy gondoskodjék megszomorodott özvegy anyjáról. Ugyanennek a lelkületnek kellene megmutatkoznia Urunk minden egyes tanítványában. Azoknak, akik követik Krisztust, keresztény hitükből fakadóan kötelességüknek kell tartaniuk azt, hogy tiszteljék szüleiket és gondoskodjanak róluk. Azoknak a szülei mindig hiánytalanul megkapják a figyelmes gondoskodást és gyengéd részvétet, akik szívükben megőrizték Jézus szeretetét.

A dicsőség Ura meghalt, váltságként az emberi nemzetségért. Krisztust, - mialatt odaadta drága életét - nem lelkesítette diadalmas öröm. Valami nyomasztó homály telepedett Rá. Nem a halálfélelem nehezedett Rá. Nem a kereszt fájdalma és szégyene okozta kifejezhetetlen kínjait. Krisztus a szenvedők fejedelme volt. Fájdalmi a bűn gonoszságának a tudatából eredtek, abból az ismeretből, hogy a gonosszal való érintkezés folytán az emberek vakok lettek a bűn borzalmaival szemben. Krisztus látta, hogy milyen mélyen belegyökerezett a bűn az emberek szívébe, hogy milyen kevesen vannak azok, akik készek kitörni a bűn hatalmából. Krisztus tudta, hogy Isten segítsége nélkül az emberiségnek el kell pusztulnia; látta, hogy az emberek sokasága miként pusztul el akkor, amikor bőséges segítség elérhető közelségben van hozzájuk.

Isten Krisztusra, mint helyettesünkre és kezesünkre helyezte minden gonoszságunkat, bűnünket és igazságtalanságunkat. **A bűnösök közé számláltatott** (Ésa 53:12), hogy megválthasson bennünket a törvény ítéletétől, kárhoztatásától. Ádám minden leszármazottjának a bűne az Ő szívére nehezedett súlyos teherként. Isten haragja a bűnnel szemben, nemtetszésének félelmetes kinyilatkoztatása a bűn, az igazságtalanság miatt rettenettel töltötte el Krisztus szívét. Krisztus egész élete az Atya kegyelmének és megbocsátó szeretetének a jó hírét közölte az elesett világgal. Üdvösség a bűnösök számára, ez volt a feladata és állandó célja működésének. Most azonban, mivel a bűn szörnyű terhét hordozta, nem tudta meglátni az Atya megbékülést sugárzó arcát. Annak az érzete, hogy az Atya megvonta Tőle jelenlétét legnagyobb nyomorúságának ebben az órájában, olyan szomorúsággal és fájdalommal szúrta át a Megváltó szívét, amit senki emberfia nem érthet meg teljesen.

Sátán kegyetlen kísértéseivel kínozza meg Jézus szívét. Az Üdvözítő nem tudott átlátni a sírkamra kapuin. Egyetlen biztató reménysugarat sem látott, hogy majd győztesként jön elő a sírből, és semmi biztosíték nem volt arra, hogy az Atya elfogadja áldozatát. Krisztus attól félt, hogy a bűn oly súlyos Isten szemében, hogy örökre elszakítja Őt az Atyától. Krisztus azt a lelki kint érezte, amit a bűnösök éreznek majd, amikor az irgalom nem könyörög többé a bűnös emberi nemzetségért. A bűnnek ez az érzete volt az, ami az Atya haragját Krisztusra, az emberek helyettesére öntötte ki, ami oly keserűvé tette azt a poharat, amit kiivott, és összetörte Isten Fiának a szívét.

Az angyalok álmélkodással szemlélték az Üdvözítő kétségbeejtő haláltusáját. A mennyei seregek eltakarták orcájukat a félelmetes látvány elől. Az lélektelen természet együttérzését fejezte ki megsértett, haldokló Teremtője iránt. A nap nem volt hajlandó tanúja lenni ennek a kegyetlen jelenetnek. Teljes, ragyogó sugarai fénnel árasztották el délben a földet, mikor hirtelen úgy látszott, mintha a nap kialudt volna. A teljes

sötétség, mint valami szemfedél burkolta be a keresztet. **‘Hat órától kezdve pedig sötétség lőn mind az egész földön, kilence óráig.’** (Mt 27:45). Nem valami napfogyatkozás vagy más természeti ok idézte elő ezt a sötétséget, amely olyan mély volt, mint az éjszaka sötétsége éjfélkor, mikor az égen nem ragyognak a csillagok és nem világít a hold sem. Ez egy csodálatos tanúbizonyság volt, amelyet Isten azért adott, hogy a későbbi nemzedékek hitét megerősíthesse.

Ez a sűrű sötétség elrejtette Isten jelenlétét. Isten tette sátorává a sötétséget, és ez a sötétség eltakarta dicsőségét az emberek szemei előtt. Isten és szent angyalai a kereszt mellett voltak. Az Atya Fiával volt. Jelenlétét mégsem nyilvánította ki. Ha dicsősége elővillant volna a felhőből, akkor minden emberi szemtanú megsemmisült volna. Ebben a félelmetes órában az Atya nem vigasztalta meg jelenlétével Krisztust. Jézus egyedül taposta a szőlőprést, és az emberek közül senki sem volt Vele.

A sűrű sötétségben Isten eltakarta Fia utolsó emberi lelki gyötrelmét. Mindazok, akik látták Krisztust szenvedései közepette, meggyőződtek Istenségéről. Azok, akik csak egyszer is látták Krisztus tekintetét, sohasem felejtették azt el. Amiként Kain arca kifejezte a gyilkosnak a bűnét, úgy Krisztus ábrázata nyilvánvalóvá tette az ártatlanságot, a tisztaságot, a jóakaratot -- Isten képmását. Vádolói azonban nem figyeltek erre a mennyei tanúbizonyságra. A haláltusa hosszú óráin át bámult Krisztusra a gúnyolódó sokaság. Most Isten köpönyege irgalmasan eltakarta Krisztust nézői előtt.

Úgy látszott, hogy a sír csendje ereszkedett alá a Golgotára. Kimondhatatlan rémület vett erőt a tömegben, amely körülállta a keresztet. Az átkozódó és csúfolódó szavak hirtelen félbeszakadtak. A férfiak, nők és a gyermekek arca borulva estek a földre. Egyszer-egyszer vakító villámok csaptak ki a felhőkből és megvilágították a keresztet és a keresztre feszített Megváltót. Papok, főemberek, írástudók, ítéletvégrehajtók és a csöcselék, mind azt gondolták, hogy elérkezett számukra büntetésük ideje. Kis idő múlva azonban néhányan azt suttozták, hogy Jézus most száll le a keresztről. Néhányan megkísérelték kitapogatni a városba visszavezető utat, miközben verték a mellüket és félelmükben jajveszékelték.

A kilencedik órában a sötétség felemelkedett az összegyűlt emberekről, csak a keresztet burkolta homály. Ez jelképe volt annak a lelki kinnak és borzalomnak, amely ránehezedett Jézus szívére. Egyetlen szem sem tudott áthatolni azon a homályon, amely körülvette a keresztet, és senki sem tudta áttörni azt a még mélyebb homályt, amely beburkolta Krisztus szenvedő lelkét. Úgy látszott, hogy a haragos villámok éppen Krisztusra csaptak le, amint ott függött a kereszten. Ekkor **‘nagy fennszóval kiálta Jézus, mondván: ÉLI, ÉLI! LÁMA SABAKTÁNI? azaz: Éh Istenem, éh Istenem! Miért hagyál el engemet?’** (Mt 27:46). Mikor a külső sötétség megsűrűsödött az Üdvözítő körül, sokan így kezdtek el kiáltozni: A Menny bosszúja van rajta. Isten haragjának a nyilait találták el Őt, mert Isten Fiának mondta magát. Sokan azok közül, akik hittek Benne, hallották Krisztus kétségbeesett kiáltását, minden reménységüket elveszítették. Ha maga Isten is elhagyta Jézust, kibe vethetnék akkor bizodalmukat követői?

Mikor a sötétség felszállt Krisztus lesújtott lelkéről, akkor újra feléledt Benne a testi szenvedés érzete. Azt mondotta: **‘Szomjúhozom’** (Jn 19:28). Egyik római katonát annyira megérintette a szánalom, mikor Krisztus kicserepesedett ajakira tekintett, hogy egy spongyát tűzött fel egy izsópnádra és miután bemártotta azt egy ecettel megtöltött edénybe, felnyújtotta Jézusnak. A papok azonban gúnyolódtak Jézus haláltusáján. Mikor sötétség burkolta be a földet, félelemmel teltek meg. Mikor pedig alábbhagyott ez a félelmük, visszatért a rettegésük, hogy Jézus mégis megszabadulhat tőlük. Jézus szavait: **‘Éli, Éli! Láma Sabaktáni?’** (Mt 27:46) tévesen magyarázták. Keserű megvetéssel és gúnyolódással azt mondták: **‘Illyést hívja Ő’** (Mt 27:47). Az utolsó alkalmat sem ragadták meg Jézus szenvedéseinek a csökkentésére. Érzéketlenül azt mondták: **‘Hagyd el, lássuk, eljő-e Illyés, hogy megszabadítsa Őt?’** (Mt 27:49)

Isten makulátlanul tiszta Fia a kereszten függött. Testét korbácsütésekkel szaggatták össze. Azokat a kezeket, amelyeket olyan gyakran áldásra nyújtott ki, fagerendákhoz szegezték. Azokat a lábakat, amelyek fáradhatatlanok voltak a szeretet szolgálatának a végzésében, nagy szeggel verték át és szegezték a kereszthez. A királyi fejlettsége össze-vissza szurkálták a töviskorona tövisei. A reszkető ajkak jajkiáltásra formálódtak. Krisztus mindezeket eltűrte - a vércseppeket, amelyek lehullottak fejről és lefolytak kezeiről, lábairól; a haláltusát, amely eltorzította testének alakját; és a kifejezhetetlen lelki kínszenvedést, amit akkor érzett, mikor Atyja elrejtette előle orcáját. Ezek pedig mind azt mondják az emberi nemzetség minden egyes gyermekének: éretted történt, hogy Isten Fia hozzájárult a bűn ezen terhének az elhordozásához. Éretted döntötte meg a halál uralmát, és tárta fel ismét előtted a paradicsom kapuit Az, Aki lecsendesítette a tenger vad hullámain és járt a tajtékos

hullámokon; Aki megremegtette az ördögöket és száműzte a betegségeket; Aki megnyitotta a vakok szemeit, és életre keltette a halottakat, és Aki áldozatként adta oda magát a kereszten, mert szeretett téged. Krisztus, a bűnök elhordozója, eltúrta az isteni igazság haragját, és éretted Maga lett bűnné. **‘Mert azt, Aki bűnt nem ismert, bűnné tette érettünk’** (2Kor 5:21).

A szemlélők csendben vártak a félelmetes jelenet végére. A nap kisütött, de a keresztet továbbra is beburkolta a sötétség. A papok és a főemberek Jeruzsálem felé tekintettek; és íme, a sűrű felhők rátelepedtek a városra és Júda síkságaira. Az Igazságosság Napja, a Világ Világossága visszavonta sugarait az egykor kegyelt Jeruzsálem városától. Isten haragjának cikázó villámai a pusztulásra ítélt városra irányultak.

A sötét homály hirtelen felemelkedett a keresztről, és érthető, tiszta, - a trombita hangjához hasonló hangon - amely úgy tűnt, hogy az egész teremtett világmindenségen áthangzott, Jézus így kiáltott fel: **‘ELVÉGEZTETETT!’** (Jn 19:30) **‘ATYÁM, A TE KEZEDBE TESZEM LE AZ ÉN LELKEMET’** (Lk 23:46). Fényesség vette körül a keresztet, és az Üdvözítő arca a nap fényéhez hasonló dicsőséggel ragyogott fel. Krisztus azután lehajtotta fejét a mellére, és meghalt.

A szörnyű sötétség közepette, Istentől nyilvánvalóan elhagyatva, Krisztus az emberi jaj poharát fenéig kiürítette. Azokban a félelmetes órákban arra a Neki korábban adott ígéretre támaszkodott, hogy az Atya elfogadja Őt. Krisztus megismerkedett mennyei Atyja jellemével; igazságszolgáltatását, irgalmát és nagy szeretetét is megértette. Hittel megnyugodott Istenben, mert az Ő iránta való engedelmesség mindig örömet okozott Neki. Mikor alázatos hódolattal és engedelmisséggel rábízta magát Istenre, akkor lassanként eltűnt szívéből az az érzés, hogy az Atya elhagyta Őt. Krisztus hit által győzött.

A föld még sohasem volt tanúja ilyen jelenetnek. A sokaság bénultan állt, és lélegzet-visszafojtva, mereven nézett az Üdvözítőre. Ismét sötétség telepedett a földre, és heves mennydörgéshez hasonló érdes moraj hallatszott. Nagy földrengés keletkezett, amely megrázta az egész vidéket. Az emberek halmokba rázódtak össze. A legvadabb zűrzavar és megdöbbenés következett. A környező hegyekben megrepedtek a sziklák és nagy robajjal zuhantak alá a síkságokra. A sírok felnyíltak és a halottakat kivetették magukból. Úgy látszott, hogy az egész teremtett világ atomjaira hullott szét. A papok, főemberek, katonák, ítéletvégrehajtók és az emberek megnémultak a félelemtől és arcra borulva feküdtek a földön.

Mikor a hangos kiáltás: **‘Elvégeztetett!’** (Jn 19:30) elhangzott Krisztus ajkáról, a papok éppen a templomban végezték szolgálatukat. Ez volt ugyanis az estéli áldozat órája. A Krisztust jelképező bárányt bevitték, hogy levágják. A pap felvette már a jelentőségeltjes és szép ruháját, felemelt késsel állott ott, amiként Ábrahám tette egykor, mikor éppen fiát készült feláldozni. Az emberek megdöbbenve figyelték az eseményt. A föld azonban megmozdult, és remegni kezdett, mert maga az Úr közelítette meg az oltárt. Olyan zajjal, mint amit a szövet elrepszése okoz, a templom belső kárpitját tetejétől az aljáig egy láthatatlan kéz kettétépte, és az emberek sokaságának a tekintete előtt feltárult az a hely, amelyet egyszer Isten töltött be jelenlétével. Ebben a helyiségben, a Szentek Szentjében Isten dicsősége, a Shekinah lakozott. Az irgalom széke fölött Isten itt nyilvánította ki dicsőségét. Senki más soha nem emelhette fel azt a kárpitot, amely elválasztotta a mögötte levő helyiséget a templom többi részétől, csak a főpap. A főpap is csak évente egyszer lépett be ebbe a helyiségbe, hogy elégtételt adjon a nép bűneiért Istennek. Íme azonban ez a kárpit kettéhasadt. A földi szentély legszentebb helye nem volt többé szent.

Mindenütt rémület és zűrzavar uralkodott. A papok azonnal meg akarták ölni az áldozati állatot, erőteljen kezükből azonban kiesett a kés, és a bárány megmenekült. A jelkép és a valóság találkozott Isten Fia halálában. A nagy áldozat megtörtént.

A Szentek Szentjébe vezető út megnyílt. Isten egy új és élő utat készített minden ember számára. Többé nem kell a bűnös és szomorkodó emberi nemzetségnek a főpap érkezésére várnia. Mostantól fogva maga az Üdvözítő szolgál a mennyekben főpapként és az emberek közbenjárójaként. Úgy volt, mintha egy eleven hang szólt volna az Isten-imádókhoz: Most értek véget, fejeződtek be a bűnért hozott áldozatok és felajánlások. Isten Fia eljött ígérete szerint: **‘Ímé itt vagyok (a könyv fejezetében írva van rólam), hogy eselekedjem óh Isten a Te akarodat.’** (Zsid 10:7). Krisztus **‘az Ő tulajdon vére által ment be egyszer s mindenkorra a szentélybe, örök váltságot szerezve.’** (Zsid 9:12).”

Jézus Élete 649-665

Mentsesek

Ünnyek

Mentesség

Ünnyek

Kifogások

Mentsesek

Kifogások

Ünnyek
Ünnyek

Nyomtatási Útmutató

- ❖ Nyomtasd ki az 1.- 2. oldalakat fehér (24lb; 8½” x 11”) papírra a lap elejére és hátuljára
- ❖ Nyomtasd ki a 3.- 10. oldalakat zöldeskék (8½” x 11”) papírra a lap elejére és hátuljára
- ❖ Nyomtasd ki a 11. oldalt (4.25" x 9.5") borítékra ha a nyomtatód jobb szélső oldalon tölti a borítékot, vagy a 12. oldalt, ha középen tölti a borítékot.
- ❖ Rakj minden borítékba egy felhívást, és egy idézetek gyűjteményét
- ❖ **Kérjük!!! Készíts sok példányt, oszd szét a gyülekezetben, add oda személyesen, vagy postázd el minden Keresztény családtagodnak és barátodnak!!!**
- ❖ **Tartsuk ébren egymást, hogy amikor az Úr hamarosan megjelenik az égnek felhőiben, akkor szorgalmas munkában találjon bennünket!**

Hűséges tevékenységünk által siettetjük eljövetelet!